

Thu nhớ người

"Thu lại về trong ánh nắng, cỏ cây, thu mang lại sự dịu dàng và đôi lúc đông đảo như tính của một người con gái ..." Thu Nhớ Người!

Mùa thu năm 1999 ...

- Này chị gì ơi, cái đồng chân ghế này lấy ráp được chưa?

- Vâng anh lấy đi, nhớ ghi lại số lượng dùm nhé!

Con bé Mai (là tôi đấy) đúng là tuổi trẻ, có nó chị Thoa bớt bao nhiêu nặng nhọc và đến mấy phần yêu tâm.

Số là tôi ra trường mà chưa xin được việc, thời gian rảnh tôi lên cty của mẹ làm thêm vì cô làm chung với mẹ tôi nghỉ sinh con. (Cty của mẹ làm ăn sản phẩm và cũng là tư nhân cộng thêm công nhân lâu năm nên sự có mặt của tôi cũng dễ đến mấy phần).

- Thả này

- Vâng: cô

- Con lấy được bao nhiêu sản phẩm rồi?

- Dạ được 300 rồi cô ạ.

- Ủ. Con làm đi, nếu cần cô nói con bé Mai ôm chân ghế qua cho, chứ có mấy đứa chạy tới chạy lui sợ không kịp đâu con ạ!

- Được đó u Thoa ơi, em Mai mà mang tới thì thẳng thả chắc làm nhanh lắm.

- Này anh Công, đừng đùa nữa (anh ta mới tới làm được vài tuần nên còn ngại, tôi nghĩ vậy)

- Không sao đâu Thả, lát cô bảo em nó mang qua.

- Anh Công có trả tiền cho Mai đâu mà nói, việc ai người đó làm chứ, tôi quây quây bỏ đi một nước ra lấy nước uống.

....

- Chị Mai, mặt bàn cũ để ở đâu vậy?

- Ở trong đó chứ đâu.

Anh ý hì hục bê mặt bàn ra ngoài, khoảng được 20 tấm(1.2m *75) lúc trở lại lấy tiếp tôi vô tình ngược lên nhìn về mặt của anh ta tôi bật cười rũ rượi. (vì sản phẩm được đặt tại tổ chà nhám nên dù mấy ngày nó cũng chất đầy bụi) mặt mũi, quần áo lem luốc.

- Mai ... tiếng mẹ tôi đằng sau

Thả hơi ngượng và trong đôi mắt ấy có một nỗi buồn xa lắm. với lấy chiếc khẩu trang được phát đeo lại, đi một nước.

Bị mẹ mắng, tôi cảm thấy có lỗi, chỉ là hơi hơi thôi cũng may lúc đó chỉ có tôi và Thả, mấy cô, chị ra ngoài nghỉ giải lao hết rồi. ai biểu mấy ông trong tổ ghẹo mãi làm chi. :D

.....

Là con gái thật kỳ lạ, từ cái hôm bắt gặp ánh mắt sâu thẳm ấy tôi không còn khó chịu hay cáu gắt nữa mà còn gọi là anh nữa chứ, Lâu lâu còn nghe một vài câu chuyện nhỏ của anh. Nghe đâu bố mất, mẹ đi bước tiếp, và anh còn một cô em gái hiện tại ở với mẹ. anh vào Nam tìm làm việc, cũng hay Bác giám đốc cty này cũng là đồng hương của anh kể ra con người cũng có duyên phận.

.....

Không biết là do anh hiền lành, dễ gần hay tôi gỡ bỏ cái vỏ bọc của mình, tôi và anh dần dần thân hơn, cười nói, giúp đỡ nhau.

Sáu tháng, àh không 6 tháng 20 ngày tôi nghỉ, vì cô làm cùng mẹ trở lại làm việc.

.....

- Thoa này

- Dạ

- Sao bé Mai mấy tuần nay không đi làm, bé xin được việc rồi àh?

- Không anh ơi, bữa giờ nó lên làm thay cho cái Huệ mà, cháu vẫn ở nhà chờ việc thôi, dạo này xin việc khó quá.

- Àh, vậy em bảo bé lên làm đi, khi nào xin được việc theo ý rồi nghỉ.

- Dạ, cảm ơn anh, chắc nó thích lắm.

....

- Cháu cảm ơn bác Thứ :D

- Không có gì, cháu chịu khó làm là được rồi.

- Vâng ạ, cháu chào bác.

- Ủ!

Tôi đi ra khỏi văn phòng mà niềm vui khó tả,

(Ngoài bố tôi ra bác ấy là thần tượng thứ hai. Bác ấy là một quản đốc nhưng có thể thay bác giám đốc quyết định phần nhân sự và cả lương bổng của công nhân viên, bác ấy giỏi mọi mặt, công tâm ...) đang miên man với niềm hạnh phúc, suy nghĩ, có bàn tay vỗ nhẹ vai làm tôi giật bắn cả người, quay sang tính mắng:

- Anh cười nói: Mai đi làm lại rồi hả? (mắng gì nổi)

- Vâng, anh Thả có vui không?

- Có, anh Công và các anh trong tổ lắp ráp trả lời cười nói lớn.

Đỏ hết cả mặt, lúc đó không biết bị gì nữa, nói hồn nhiên thấy sợ, chạy lẹ vào trong xưởng, bỏ lại anh và mọi người bên ngoài cười vui vẻ!

.....

Cuối tháng đơn hàng đầy đặc, tất cả mọi người tăng ca ngày đêm cho kịp công xuất, mấy tổ công đoạn trước kể cả tổ tôi được điều ra làm hỗ trợ tổ lắp ráp, công việc không to tát gì mấy như: bỏ keo sữa vào các chốt ghế, lau keo sau khi cạo, ... toàn công việc nhẹ. Để tránh buồn ngủ anh gần cty huy động dàn nhạc, loa đặt ở hiên xưởng mở nhạc âm ỉ, đi làm mà ví như một cuộc trình diễn, mọi người ai nấy hăng say làm việc, hiệu quả.

Cuộc sống trôi qua nhẹ nhàng cho dù đôi lúc mệt mỏi, vất vả.

Thường mỗi lúc tăng ca, sau bữa cơm chiều mọi người được nghỉ 1h, chúng tôi thường đi ra bờ sông Đồng Nai cách đó vài chục bước chân hóng gió, ngắm mây trời, ngồi trên cầu nhỏ nghịch nước, hít không khí trong lành sau những tiếng máy móc, bụi của công việc.

Anh ngồi bên tôi hỏi: Mai thích mùa thu không?

- Có chứ, em sinh giữa mùa thu mà. mặc dù trong Nam chỉ có hai mùa, hè hè

- Vậy sao?

- Vâng, còn anh?

- Anh cũng thích, thu thật đẹp trong ánh nắng, cỏ cây, nó mang lại sự dịu dàng và đôi lúc đong đảo như tính của một người con gái.

Oh, tròn xoe đôi mắt nhìn anh

Còn anh thì ném một vài cục đá xuống dòng nước xanh gợn trước mặt, đôi mắt xa xôi...